

El llenguatge

Vol que hi

visquem ^{22/IX/1979}

Frases amb una forma verbal incorrecta com «Els agrada que vivim d'aquesta manera», «Vol que vivim més a prop» i «Us desitja que viviu molts anys», se'ns esmunyen sovint en deixar córrer la ploma, gairebé sense adornar-nos-en. En canvi, són pràcticament impossibles frases com «Vol que vius més a prop» i «Li desitgem que viu molts anys», que corresponen a les anteriors però amb una persona diferent per a les formes del verb viure. Doncs, en les frases de subjuntiu construïdes amb el verb viure, és en les formes de les dues primeres persones del plural (del temps present) en què tan sovint s'incorre en l'ús indegut de les formes corresponents al present d'indicatiu. Efectivament, les tres frases inicials, encara que puguin semblar normals, haurien d'ésser construïdes amb les formes de subjuntiu, que són les que presenten el característic reforç consonàntic sc: Els agrada que visquem d'aquesta manera, Vol que visquem més a prop i Us desitja que visqueu molts anys. No sempre ___o no tothom___, és clar, hom és capaç d'adonar-se de si en una determinada frase convé un temps d'indicatiu o bé de subjuntiu. És evident que normalment parlem i fins i tot escrivim d'esma, fent abstracció del mode a què pertanyen els temps de verb que fem servir. Però això no representa cap obstacle perquè sigui evitat l'ús indegut de les formes d'indicatiu en lloc de les de subjuntiu. N'hi ha prou de tenir present la gula que marquen les quatre altres formes que, com hem donat a entendre, són d'utilització segura. Així com dlem Li sembla que viu bé, cal dir Li sembla que vivim (o viviu) bé. I així com també dlem, sense cap dubte, Vol que visquis més a prop cal dir anàlogament Vol que visquem (o visqueu) més a prop (en lloc de «que vivim» o «que viviu»).

Els errors que es produeixen en les formes de l'imperfet de subjuntiu són molt més elementals i d'una altra índole. Consisteixen a considerar el verb viure com un verb regular i a utilitzar, per tant, les formes «vivis», «vivissis», etc. en lloc de visques, visquessis, visques, visquessim, etc. Són ja propis, per tant, d'un llenguatge francament descarat i afecten igualment les sis persones de la conjugació verbal.

Tot el que hem dit, és clar, és igualment vàlid per als compostos de viure, com revivre, mariviera i convivre.

Albert Jané